

KAPITOLA DVĚ

Alexandrijský černý trh měl dvě tváře. Ta veřejnější stínový trh, kde se daly sehnat nelegální, ale neškodné kopie běžných knih z Knihovny – za to byla nejhorším trestem pokuta, případně krátký pobyt ve vězení. Sloužil zejména lidem, kteří chtěli vlastnit knihu už jen pro to zločinecké vzrušení, jež to s sebou neslo, i když tyto svazky byly dost zfušovaně přepsané a často neúplné.

Nad temnějším, soukromějším černým obchodem dohlížel pašerák jménem Rudý Ibrahim, legenda známá i za hranicemi města. O jeho věhlasu se mluvilo i v Jessově domově v Londýně. Byl to bratranec, někdo od fochu, na koho jste se mohli v nouzi – a za přiměřenou odměnu – spolehnout. Jess měl mezi pašeráky i pokrevní příbuzné, ale hlavní podmínkou pro to, aby se někdo stal bratrance od fochu, byl dlouhodobý úspěch a až bezohledná loajlnost k ostatním pašerákům. Byli spoutáni – a to doslova, pomyslel si Jess – obchodem s knihami, historií na papíře a vázanou v kůži.

Zakázané ovoce.

Jess už několik měsíců jednal postupně s celou řadou Ibrahimových podřízených – byla jich celá síť, nejmíň třicet lidí – a zjistil, že jsou všichni schopní a mají ledový pohled. Při každé transakci byla znovu a znovu kontrolována jeho brightwellovská reputace a dobré úmysly: i když se narodil jako pašerák, byl koneckonců voják Vysoké gardy a na ruce měl měděný náramek značící službu

Velké knihovně. Nosil sice jméno Brightwell, ale stejně pro něj bylo dost pracné překonat podezření a získat si důvěru.

Dnes se vydal na cestu podle instrukcí, které se objevily v jeho kodexu, napsané brightwellovskou šifrou. Okamžitě je zase smazal. Zastavil se u stánku na trhu, kde dostal ústní vzkaz, že má navštívit ještě další obchod, a odtud ho do třetice poslali do potemnělého baru, kde si námořníci nadávali nad hrou v kostky. Majitel nálevny mu podstrčil papírek. Cesta už Jesse zavedla přes půlku města, takže ho pořádně bolely nohy, když se mu v kodexu konečně objevila čtyři slůvka: *Zaklepej na modré dveře.*

Zastavil se, uklidil kodex a prohlédl si domy v ulici, na které se ocitl. Byly to úhledné obdélníky natřené pastelovými barvami, s egyptskými dekoracemi na střeších a miniaturními kanelovanými sloupy před vchody. Slušné domovy pro vcelku dobře zajištěné rodiny nebo třeba pro učence nosící stříbrný náramek.

Po pravé straně uviděl tmavě modré dveře. Jess prošel čtvercovou brankou a potom i bylinkovou zahradou stíněnou vzrostlou akácií. V ozdobném jezírku plavaly líné ryby a ohromné květy lotusu. Byl to tradiční dům s tradičními soškami egyptských domácích božstev ve výklencích vedle dveří a Jess se jim podle ustáleného zvyku nejprve poklonil a pak zaklepal.

Muž, který mu otevřel, vypadal naprosto všedně – nebyl ani mladý, ani starý, ani vysoký, ani malý, ani tlustý, ani hubený. Skoro určitě to byl roditel Egyptčan, s bystrýma, tmavýma očima a lesklou měděnou pleť. V Alexandrii bylo v módě holit si celé tělo včetně hlavy a obočí, a tento muž se jí zjevně držel.

„Jess Brightwell,“ usmál se. „Je mi ctí. Vítej v mém příbytku.“ Ukročil dozadu, aby Jesse nechal projít, a pak za ním zavřel dveře. Byl na nich pořádný zámek a Rudý Ibrahim ho spěšně zaklapl. „Jistě jsme už jeden o druhém hodně slyšeli.“

„Čekal jsem, že budete zrzavý,“ vydechl Jess. Muž zvedl obočí – tedy zvedl by je, kdyby nějaká měl. „Omlouvám se. V Anglii se to tak říká. Kvůli rudým vlasům.“

„Kvůli tomu mi tak neříkají.“